

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobců:

- a) D.K. , narozená ..., státní příslušnost Irák,
 - b) nezl. S.A., narozená ..., státní příslušnost Irák,
 - c) A.O., narozený ..., státní příslušnost Irák,
 - d) nezl. D.A., narozená ..., státní příslušnost Irák,
 - e) nezl. H.A., narozená ..., státní příslušnost Irák,
 - f) nezl. A.A., narozený ..., státní příslušnost Irák,
- všichni t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, 294 21
Bělá pod Bezdězem
všichni zastoupeni obecným zmocněncem Organizací pro pomoc
uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha

proti

žalovanému:

**Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem
Nádražní 2, 306 28 Plzeň**

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 17. 2. 2018, č. j. KRPP-28170-3/ČJ-2018-030022, 17. 2. 2018, č. j. KRPP-28171-3/ČJ-2018-030022, 17. 2. 2018, č. j. KRPP-28169-3/ČJ-2018-030022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora označených rozhodnutí žalované, kterými byli podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištění žalobci a), b) a c) za účelem předání do Rumunska podle právního předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“)]. Doba zajištění byla stanovena dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 86 dní od okamžiku omezení osobní svobody.
2. V podané žalobě žalobci předně namítali, že správní orgán neměl přistupovat k zajištění rodiny s nezletilými dětmi s ohledem na věk nezletilých a jejich zranitelnost. Rovněž namítali, že délka zajištění je v rozporu se závazky ČR dle čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobci konstatovali, že zajištění dětí není v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, když jsou přitom k dispozici alternativní opatření.
3. Žalobci v této souvislosti poukazovali a znění preambule nařízení Dublin III, která v odst. 13 stanoví následující: *„V souladu s Úmluvou OSN o právech dítěte z roku 1989 a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především nejlepší zájem dítěte. Při posuzování toho, co je v nejlepším zájmu dítěte, by členské státy měly zejména náležitě zohledňovat blaho a sociální vývoj nezletilé osoby, její bezpečnost a ochranu, názory úměrně jejímu věku a vyspělosti, jakož i její původní prostředí. Dále by měly být stanoveny určité procesní záruky pro nezletilé osoby bez doprovodu vzhledem k jejich mimořádné zranitelnosti.“*
4. Žalobci zdůraznili, že posuzování alternativ k zajištění tento zájem nezletilých dětí nebyl zohledněn vůbec, a dále také v případě určení délky zajištění. Žalovaný správní orgán při stanovení délky zajištění přihlížel pouze k čl. 28 Dublinského nařízení (přičemž i ten nesprávně aplikoval) a zákona o pobytu cizinců. Žádným způsobem však již nebylo přihlédnuto k věku a zranitelnosti nezletilých žalobců d), e) a f). Žalobci poukazovali na to, že dle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento speciální ohled má být brán vždy na zřetel a to na prvním místě. Dopad zajištění na nezletilé žalobce d) e) a f) v napadeném rozhodnutí však posuzován nebyl. Žalobci rovněž uváděli skutečnost, že žalovaný správní orgán taktéž opomenul zdůvodnění zásahu do soukromého a rodinného života žalobců.
5. Dále žalobci uvedli, že podmínky přiměřenosti a možnosti alternativy k zajištění, by měly být posuzovány s o to větším zřetelem, jsou-li rozhodnutím přímo dotčeny nezletilé děti. Speciální ohled by měl být brán na jejich věk a zranitelnost. Žalovaný správní orgán však takovou skutečnost ve svém posouzení vůbec nezohlednil. S ohledem na nízký věk dětí (12, 11, a 8 let) se měl zabývat vhodnější alternativou k zajištění.
6. Podle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, *„musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, správními nebo zákonodárnými orgány“*. Správní orgán z tohoto hlediska vůbec neposoudil dopad zajištění na nezletilé žalobce d), e) a f), kterým rovněž přináleží aktivní legitimace na podání žaloby. Správní orgán se pouze stručně vypořádal v několika odstavcích s úvahou o nemožnosti použití mírnějších opatření k zajištění.

7. Žalobci zároveň poukazovali na nejnovější rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) proti Francii z roku 2016, přičemž ve všech uvedených případech ESLP shledal porušení článku 3 Úmluvy ve vztahu k nezletilým dětem zbaveným svobody v rámci administrativní detence.
8. Konkrétně se jedná o rozsudek ESLP ze dne 12. července 2016 ve věci R. M. a ostatní proti Francii. č. 33201/11, ve kterém soud konstatoval porušení čl. 3 Úmluvy vůči nezletilému dítěti. V tomto případě se jednalo o stěžovatele manžele s nezletilým dítětem, kdy dítě bylo celou dobu v zajištění se svými rodiči. Přes námitky Francie, že se rodiči mohli rozhodnout dítě svěřit do péče třetí osoby, soud rozhodnul, že tato skutečnost nezbavuje Francii jejího závazku chránit dítě a přijmout odpovídající opatření (pozitivní závazky) vyplývající z článku 3. Navíc je k tomu potřeba brát v potaz to, že nezletilé dítě se nachází v situaci extrémní zranitelnosti a tento fakt převažuje nad skutečností, že se jedná o neregulérního migranta. Také evropské směrnice, ve kterých se pojednává o zajišťování nezletilých, počítají s tím, že nezletilé dítě, ať už s doprovodem nebo bez něj, patří do skupiny zranitelných osob, které vyžadují zvláštní pozornost státních orgánů. V každém případě zahrnujícím zajištění dítěte tedy soud posuzuje tři faktory, a to nízký věk dětí, délku zajištění dětí a nezpůsobilost místa pro pobyt dětí.
9. Soud v poukazovaném rozhodnutí dále uvádí, že podmínky detence, přestože jsou pro dítě významným zdrojem stresu a neklidu, nejsou dostatečně závažné, aby v případě zajištění trvající krátkou dobu měly za následek porušení čl. 3. Soud byl přesvědčen, že v daném případě však zajištění trvalo více než krátkou, nezbytnou dobu (minimálně 7 dnů). Proto vezme-li soud v úvahu nízký věk dítěte, délku zajištění a podmínky panující v ZZC, tak je nutno seznat, že francouzské státní orgány vystavily nezletilého jednání, které překročilo takový stupeň intenzity, že lze konstatovat porušení čl. 3 vůči nezletilému dítěti. Soud zdůraznil, že děti jsou velmi navázané na rodiče, proto je potřeba pokud možno je nerozdělovat. Toto vzájemné pouto, které odpovídá nejlepšímu zájmu dítěte, má v případě zajištění rodičů za následek, že i jejich děti jsou de facto zbaveny osobní svobody. Zbavení svobody dětí vychází z legitimního rozhodnutí jejich vlastních rodičů, které není v rozporu s žádnými předpisy. Evropský soud pro lidská práva uvádí, že v daném případě ubytování dítěte v ZZC, které doprovází své rodiče, není v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. f), pokud státní orgán při svém rozhodování zároveň nezváží méně omezující alternativy k zajištění, které by mohly být použity.
10. V případě žalobců, žalovaný správní orgán v napadeném rozhodnutí vůbec nezvážil méně omezující alternativy k zajištění v souvislosti s nezletilými žalobci d), e) a f). Žalobci dále poukazovali na podobné případy, kdy Evropský soud pro lidská práva posuzoval zajištění nezletilých dětí. Zejména odkazovali na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 12. července 2016 ve věci A. B. a ostatní proti Francii. č. 11593/12., dále na rozsudek ze dne 12. července 2016 ve věci R. C. a V. C. proti Francii. č. 76491/14 a na rozsudek A. M. a ostatní proti Francii, č. 24587/12.
11. S ohledem na tyto rozsudky žalobci konstatovali, že doba 7 dnů tedy stačí k tomu, aby podmínky, které by „po krátkou dobu“ byly udržitelné, představovaly pro děti tak nízkého věku zacházení v rozporu s čl. 3. Předchozí judikatura Evropského soudu tedy ukazuje na to, že podněty žalobců k porušení čl. 3, 5 a 8 Úmluvy mají opodstatněný základ.
12. V uvedeném případě byla žalobcům a), b) a c) stanovena doba zajištění za účelem jejich předání podle nařízení Dublin III na 86 dní. Stanovení samotné délky zajištění pokud se

jedná o rodinu s nezletilými dětmi je v rozporu se závazky České republiky plynoucími z čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který již při délce 7 dnů v zajištění konstatuje porušení čl. 3 Evropské úmluvy vůči nezletilému dítěti. Délka zajištění stanovená v případě žalobců je dvanásobná oproti této délce, a představuje proto jednoznačné porušení práv chráněných čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech ve vztahu k nezletilým žalobcům. Zajištění je z toho důvodu nezákonné.

13. Žalovaný správní orgán se v napadeném rozhodnutí nejlepším zájmem nezletilých žalobců d), e) a f) vůbec nezabýval. K tomuto tématu se přitom vyjádřil Nejvyšší správní soud v případě týkajícím se zajištění nezletilé rodiny s malými dětmi v ZZC Bělá Jezová. Podle rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2015 č. j. 1 Azs 39/2015-28 by se měl touto alternativou správní orgán zabývat již v rámci rozhodování o zajištění. *„Krajský soud vychází ze skutečnosti, že jiné zařízení jako alternativa nepřipadá v úvahu. Zároveň však připouští, že v období, kdy byli stěžovatelé umístěni v ZZC, došlo k umístění několika zajištěných cizinců do pobytového střediska v X. Po 70 dnech trvání zajištění stěžovatelů byli do tohoto střediska převezeni i oni. Vzhledem k tomu, že umístění do tohoto přijímacího střediska faktickou alternativou k umístění v ZZC po celou dobu zajištění stěžovatelů bylo, měl se jí správní orgán zabývat již v rámci rozhodování o zajištění. Případněji měl vzít v potaz alespoň krajský soud k námitce stěžovatelů. (...) nebyla ani zvažována možnost umístit žalobce v jiném vhodném zařízení.“*
14. Žalobci rovněž poukazovali na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, sp. zn.: 41 A 71/2016, kde soud posuzoval nejlepší zájem dítěte v souvislosti se zajištěním a konstatoval: *„Rovněž se soud ztotožnil s žalobní námitkou, dle níž nebyl posouzen nejlepší zájem nezlet. dítěte. Jak již bylo uvedeno výše, při posuzování alternativ k zajištění tento zájem nebyl zohledněn vůbec, a dále také v případě určení délky zajištění. Žalovaná při stanovení délky zajištění přihlížela pouze k zohlednění čl. 28 Dublinského nařízení a zákona o pobytu cizinců. Žádným způsobem však již nebylo přihlídnuto k věku a zranitelnosti nezlet. žalobkyně c). Jak poukázali žalobci, dle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva tento speciální ohled má být brán vždy na zřetel a to na prvním místě. Dopad zajištění na nezlet. žalobkyně c) zde však posuzován nebyl. Soud taktéž považuje za nedostatečné zdůvodnění zásahu do soukromého a rodinného života žalobců, kdy dle žalované zajištěním do něj zasaženo nebude, neboť zůstanou jako rodina pohromadě a typ zařízení je dostatečně přizpůsoben pro rodiny s dětmi.“*
15. Na podporu své argumentaci žalobci dále uvedli, že dle doporučující zprávy zvláštního zpravodaje OSN pro práva migrantů z r. 2009 jsou děti vystavené detenci často traumatizovány a nedokážou pochopit, proč jsou „trestány“, když nespáchaly žádný zločin. Ve zprávě zvláštní zpravodaj OSN pro práva migrantů doporučuje, že by zajištění nezletilých nemělo být odůvodňováno požadavkem společného ubytování rodiny (family unity). Nejlepší zájem dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte má být primárním kritériem. Dle uvedené zprávy zajištění dětí nikdy nemůže být v jejich nejlepším zájmu. Z tohoto důvodu by státy měly zavést opatření, která umožní celé rodinné jednotce ubytování v alternativní lokalitě, na rozdíl od detence. Uvedené potvrzují i výše zmíněné rozsudky Evropského soudu pro lidská práva.
16. Alternativou k zajištění, která se nejvhodněji nabízela k využití, se však správní orgán vůbec nezabýval. Touto existující nejvhodnější alternativou je přitom množnost přemístění rodiny do přijímacího střediska nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní

ochranu, které splňuje stejné účely a je adekvátnější k pobytu rodin s malými dětmi. Správní orgán se vůbec nezabýval možností umístit žalobce v jiném vhodném zařízení.

17. Přestože jsou v ZZC Bělá Jezová k dispozici určité volnočasové aktivity, není v nejlepším zájmu dítěte, aby tyto aktivity vykonávalo v zařízení vězeňského typu za mřížemi s tak silnou přítomností policie, když by bylo možné volnočasové aktivity vykonávat v alternativních zařízeních bez tak silně patrné přítomnosti policie.
18. V souvislosti s tím poukazovali žalobci na skutečnost, že ve výše uvedených rozsudcích Evropského soudu pro lidská práva proti Francii, dotyčná zařízení pro zajištění cizinců byla relativně vyhovující pro pobyt rodin s dětmi. Soud ve všech pěti případech konstatoval porušení článku 3 Úmluvy vůči zde umístěným nezletilým dětem. Při rozhodování totiž bral v potaz nejen nízký věk dětí a podmínky, které v zařízeních panovaly, ale současně také dobu, kterou rodiny zbavené osobní svobody v zařízeních strávily. Právě délku trvání zajištění lze označit za klíčovou pro závěr soudu o porušení čl. 3 Úmluvy v těchto případech. V projednávaném případě, zájem nezletilých dětí nebyl zohledněn jak při posouzení alternativ k zajištění, také v případě určení délky zajištění na dobu 86 dní.
19. Dále žalobci uvedli, že jsou toho názoru, že vydané rozhodnutí omezuje jejich svobodu v nezákonné a nepřiměřené délce.
20. Podle čl. 28 odst. 1 nařízení Dublin III musí zajištění být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.
21. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.
22. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.
23. Předpokládaná složitost přípravy předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie tedy spočívá v řízení podle nařízení Dublin III. S ohledem na článek 28 odst. 3 Dublinského nařízení lze stanovit dobu trvání zajištění maximálně najeden měsíc a to od okamžiku omezení na osobní svobodě. Vzhledem k uvedené skutečnosti lze stanovit dobu trvání zajištění na 30 dnů. Doba trvání zajištění by měla být stanovena s přihlédnutím na skutečnost, aby trvala co nejkratší dobu, během které jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k výkonu předání podle Dublinského nařízení.
24. V žalobou napadeném rozhodnutí ale žalovaná stanovila dobu zajištění na 86 dnů tak, že: „součtem lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013 (30+14+42 dní) dospěl k správní orgán

k závěru, že doba potřebná k provedení realizace předání účastníka řízení může trvat až 86 dní.
“

25. Je zcela zřejmé, že žalovaná tedy zajistila žalobce a), b) a c) ne na minimální dobu, na dobu co nejkratší, ale naprosto naopak, na nejdelší možno dobu, s jakou nařízení Dublin III počítá, co se týče délky dublinského řízení. Stanovená doba tak nerespektuje imperativ co nejmenšího zásahu do osobní svobody zajišťovaných osob, když zde došlo k zajištění rovnou na dobu maximální.
26. Tento požadavek (zajištění na dobu co nejkratší) je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; k tomu srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008 ve věci Rashed proti České republice, stížnost č. 298/07).
27. Takto stanovená doba navíc nedává záruku, že žalobci budou zajištěni po dobu souladnou s nařízením Dublin III. Žalobci též poukazovali na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015, podle kterého má správní orgán dbát, aby nedošlo k zajištění účastníka řízení na dobu zjevně převyšující maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III.
28. Z čl. 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li správní orgán dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí jednoměsíční lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu ani možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí šestitýdenní lhůty pro realizaci přemístění.
29. Z odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu podle žalobců jednoznačně vyplývá, že: *„Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. Kupříkladu, požádal-li by správní orgán o převzetí cizince již po dvou týdnech (nikoliv po měsíci), mohla by šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění uplynout daleko dříve, než činí součet lhůt jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu těchto lhůt by tak umožňovalo omezení osobní svobody cizince přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Ještě závažnější situací, která by byla zjevně v rozporu s čl. 28 odst. 3 pododstavcem. 4 nařízením Dublin III, by bylo stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu uvedených tří lhůt a následné nepodání žádosti o převzetí cizince v jednoměsíční lhůtě. Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění.“*
30. V této věci již ale v okamžiku podání žádosti o převzetí (první úkon tzv. dublinského řízení), pokud nedojde k podání této žádosti v poslední možný den lhůty, bude maximální doba zajištění podle nařízení Dublin III. v rozporu s dobou, stanovenou tímto rozhodnutím o zajištění.

31. Z praxe žalované (a i z praxe právního zástupce žalobců) plyne, že žádost o převzetí je odeslána a také reakce ze strany dotázaného členského státu je poskytnuta obvykle již během prvního měsíce zajištění. K okamžiku poskytnutí reakce ze strany dotázaného státu je tak již známa maximální doba zajištění (6 týdnů od tzv. akceptace) a policie standardně na základě takové informace prodlužuje dobu zajištění na dobu, souladnou s nařízením Dublin III. Postup žalované, když tato zajistila žalobce a), b) a c) rovnou na dobu, která by byla v souladu s nařízením jenom v případě maximálního využití všech lhůt, je podle proto nesprávný. Takový postup nedává žalobcům žádnou možnost obrany proti případnému nepropuštění ze zajištění po překročení maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III.
32. S tím také podle žalobců souvisí právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, jak vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaná na straně 5 napadeného rozhodnutí sice uvedla, že „*se zabývala účinným zajištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu trvání zajištění*“ a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 97/2012 (rozhodnutí již obsoletní, neboť se zabývá situací za existence jiné právní úpravy). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ale není možné vyčíst, k jakému závěru dospěla a zda je vůbec stanovená doba zajištění v souladu s takovým právem.
33. Podle čl. 5 odst. 4 Úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Záruka zakotvená v citovaném článku zahrnuje právo na pravidelný soudní přezkum důvodů pro trvání zbavení osobní svobody. Ten může být prováděn soudy automaticky, postačuje však umožnění cizinci iniciovat takový přezkum v rozumných intervalech (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 25. 10. 1989, Bezicheri proti Itálii, stížnost č. 11400/85, Series A, č. 164, ze dne 5. 11. 1981, X. proti Spojenému království, stížnost č. 7215/75, Series A, č. 4, nebo ze dne 15. 11. 2005, Reinprecht proti Rakousku, stížnost č. 67175/01, Reports 2005-XII).
34. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu plyne, že tato doba pravidelného soudního přezkumu by měla být přibližně každých 30 dnů (2 Azs 57/2014, 7As 97/2017, IV. ÚS 1020/2015, 5 Azs 228/2015). Žalobou napadené rozhodnutí ale vůbec neuvádí, jakým způsobem je právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění v souzené věci zajištěno. Napadené správní rozhodnutí se se situací zajištěných cizinců, s právní úpravou ani s praxí, která je žalované známa, ale vůbec nezabývá. Místo toho žalobce zajišťuje na dobu „*maximální možnou*“ a v rozhodnutí lakonicky konstatuje, že se zabezpečením práva na pravidelný soudní přezkum správní orgán zabýval. Naopak, napadené rozhodnutí je důkazem, že se správní orgán otázkou, zda lhůta 86 dní zajištění je i v souladu s právem na pravidelný soudní přezkum, vůbec nezabýval, neboť by musel dospět minimálně k pochybnostem, když ne přímo k závěru o rozpor takové doby zajištění s právem žalobců na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění.
35. Ze zde uvedených důvodů se žalobci domnívali, že napadené rozhodnutí je v části stanovené doby zajištění v rozporu se zákonem, s nařízením Dublin III a s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, a také, že je, v rozporu se správním řádem, nepřezkoumatelné, protože je zde důvod pro zrušení tohoto rozhodnutí.

36. Další pochybení správního orgánu žalobci spatřovali v tom, že žalovaná opomenula svou povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU. Podle článku 3 odst. 2 nařízení Dublin III „*pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*“
37. Z citovaných ustanovení vyplývá, že v rámci dublinského řízení nelze přemísťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Jedná se o země, v nichž azylové řízení vykazuje systémové nedostatky z hlediska závazných standardů Společného evropského azylového systému.
38. V této souvislosti žalobci poukazovali na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn.: 2 Azs 6/2017-19 ze dne 26. 1. 2017, ze kterého jednoznačně vyplývá, že: „*Správní orgán je povinen zabývat se v odůvodnění rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vždy také tím, zda předání cizince není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (Čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“
39. Správní orgán ve věci zajištění za účelem předání dle Dublinského nařízení opomenul svou povinnost zkoumat, zda neexistují možné překážky předání, které jsou správnímu orgánu známy nebo které vyšly najevo, tedy všechny zjištěné skutečnosti, zda realizace předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie alespoň potenciálně reálná a možná, zdaje možné dosáhnout účel zajištění.
40. Nezbytnost individuálního posouzení možnosti předání osoby na základě nařízení Dublin III s ohledem na závazky plynoucí z čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech v případě zvláště zranitelných skupin žadatelů, a to zejména rodin či žen s malými dětmi, a to i nad rámec otázky existence systematických nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, přitom opakovaně zdůrazňuje judikatura evropských soudů. Zdůraznil ji i Velký senát Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) v případě Tarakhel z roku 2014, jenž se rovněž týkal posuzování slučitelnosti předání rodiny s malými dětmi dle dublinského nařízení a kde ESLP výslovně zdůraznil jako rozhodující faktor extrémní zranitelnost dítěte a dovodil nezbytnost zajištění zvláštní ochrany a záruk zacházení s předávanými žadateli v přijímajícím státě ve vztahu k nezletilým dětem. Tuto linii argumentace převzal rovněž Soudní dvůr Evropské unie v nedávném rozhodnutí ve věci C. K. a další z února 2017. Soudní dvůr Evropské unie zde výslovně uvedl, že je „*neslučitelné s absolutní povahou tohoto zákazu, aby členské státy mohly odhlédnout od skutečného a prokázaného rizika nelidského či*

ponižujícího zacházení žadatele o azyl pod záminkou, že nevyplývá ze systematického nedostatku v příslušném členském státě. “

41. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že správní orgán opomenul svou povinnost zabývat se reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU. Z uvedeného vyplývá, že správní orgán postupoval nezákonně, vzhledem k tomu, že se ve svých rozhodnutích vůbec nezabýval otázkou reálnosti předání žalobců a z toho titulu jsou rozhodnutí nepřezkoumatelné. Jelikož v napadeném rozhodnutí chybí úsudek o tom, na jakém základě je předání cizince alespoň potenciálně možné, rozhodnutí nesplňuje ani zákonem stanovenou povinnost náležitého odůvodnění uvedenou v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
42. Závěrem žalobci namítali chybějící individuální odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalobců napadené rozhodnutí nesplňuje základní náležitosti správního rozhodnutí, neboť neobsahuje žádné individuální okolnosti případu žalobců, když v něm správní orgán konstatuje jenom obecné informace a okolnosti, týkající se jiných zajištěných osob.
43. Žalobci poukazovali na skutečnost, že kdyby správní orgán vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a zjistil by stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s ustanovením § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nezajistil by žalobce za účelem předání do Rumunska. Žalobci také uvedli, že vlivem nedostatečné zdravotní péče v Rumunsku přišli o nezletilou Fatmu Abdulkareem, nar. 29. 8. 2016. Ta s ohledem na nedostatečnou zdravotní péči, díky problému se srdcem zemřela v Rumunsku.
44. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** setrvala na tom, že postupovala v souladu se zákonem a vydané rozhodnutí řádně je odůvodněno skutečnostmi zjištěnými během řízení. Uvedla, že žalobci společně s dalšími nelegálními migranty cestoval v úkrytu mezi převáženým materiálem na ložné ploše návěsu tahače TIR s registrační značkou Rumunska. Směřovali z Rumunska přes Maďarsko, Slovensko a ČR do SRN. Cíl cesty – dostat se bez oprávnění na území SRN – žalobci v průběhu několikrát zopakovali při svém vyjádření do protokolu. Řidiči a spolujezdci vozidel TIR byli součástí mezinárodní organizované skupiny, jež zajišťovala převozy nelegálních migrantů přes ČR do SRN, v současné době jsou rozhodnutím soudu vzati do vazby a je s nimi vedeno trestní řízení.
45. Žalovaná uvedla, že s žalobci a) b) a c) spolucestující nezletilé děti nejsou zajištěny v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobci sami při podaném vysvětlení do protokolu uvedli, že na území ČR nemají žádné příbuzné ani jinou možnost jak svým dětem zajistit ubytování a řádnou péči a požádali o umožnění ubytování dětí společně s nimi v zařízení pro zajištění cizinců a zachování celistvosti rodiny. Dle žalované žalobci napadají podanou žalobou vyhovění jejich žádosti.
46. Postup žalované byl v nejlepším zájmu dětí v souladu se zákony České republiky i ratifikovanými mezinárodními smlouvami. Zařízení Bělá-Jezová poskytuje obdobný standard zajištění ubytování rodin jako u žadatelů o mezinárodní ochranu.
47. Žalovaná stejně tak nesouhlasila s námitkou nezákonnosti a nepřiměřenosti doby zajištění, neboť v napadených rozhodnutích a jejich odůvodněních podrobně odůvodnila dobu zajištění včetně mechanismu výpočtu. K tomu žalovaná zopakovala svoji argumentaci z napadených rozhodnutí, kde při stanovení doby zajištění přihlížela k předchozím zkušenostem s dobou trvání přípravy předání a zohlednila nutnost co nejkratšího trvání zajištění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Žalovaná zohlednila lhůtu pro podání žádosti tzv. dublinským střediskem (30 dní), lhůtu přebírající strany na odpověď (2 týdny,

tj. 14 dní) a lhůtu na přijetí žadatele (6 týdnů, tj. 42 dní). Součtem lhůt dle nařízení Dublin III dospěla k závěru, že potřebná doba k provedení předání může trvat až 86 dní.

48. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobců před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobců, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval směrnici 2008/115/ES a nařízení Dublin III.
49. K otázce existence systémových nedostatků se žalovaná v napadených rozhodnutích zabývala předpokladem realizovatelnosti předání. V době rozhodování jí nebyly známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobců do Rumunska. Žalovaná důkladně posoudila, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k předání žalobců do jiného členského státu EU ve stanovené době. Vycházela z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, kde tento dospěl k závěru, že *„pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“* Překážky předání žalobců do Rumunska předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání žalobců alespoň potenciálně možné, to vše s vědomím, že o zajištění žalobců nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobců do Rumunska byla povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení Dublin III.
50. Podle žalované napadená rozhodnutí splňují zákonné požadavky, byla individualizovaná, jak ve zjištěném ve spise zadokumentovaném skutkovém stavu, tak v obsaženém odůvodnění. Zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 129 odst. 3 mj. uvádí, že v řízení o zajištění za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.
51. Podle žalované vydaná rozhodnutí plně odpovídají zákonným požadavkům a nebyly nezákonné, nepřezkoumatelné a zatížené vadami. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhl, aby soud rozsudkem žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
52. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisového materiálu. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje soud následující skutečnosti: Podle záznamu o výsledku vyhledávání ze systému EURODAC ze dne 17. 2. 2018 podali žalobci a), b) a c) žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Do protokolu o podání vysvětlení ze dne 18. 2. 2018 vypověděl žalobce c), (který se vyjadřoval zároveň za všechny členy své rodiny) že z Iráku vycestovali celá rodina 10. 4. 2017. Cestovali přes Turecko, Bulharsko a Srbsko až do Rumunska, kde dvakrát žádali o azyl. Pokaždé jim byla žádost zamítnuta. V Rumunsku strávili 8 měsíců. Poté se rozhodli, že odjedou do Německa, kde požádají znovu o azyl. Za cestu do Německa zaplatili cca 7 000 euro za celou rodinu. Ze své vlasti utekl žalobce c) s rodinou před válkou. Dobrovolně se s rodinou do Rumunska vrátit nechtěl. Naopak chtěl pokračovat v cestě do Německa. Požádal, aby on i jeho manželka a děti byli ubytováni v zařízení pro zajištění cizinců.
53. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
54. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**

55. Předmětné ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
56. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců „policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. [...]“
57. Čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III uvádí: „Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.
Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.
Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 [pozn. jedná se o odvolání/přezkum ve vztahu k rozhodnutí o přemístění].
V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“
58. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví: „Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“
59. V žalobě byly vymezeny čtyři okruhy žalobních námitek. **První okruh žalobních námitek** se komplexně zabýval vhodností zajištění rodiny s nezletilými dětmi a dobou trvání tohoto

zajištění, jakožto i jeho možnou alternativou. Soud se neztotožnil s námitkou žalobců, že žalovaná neměla přistupovat k zajištění rodiny s nezletilými dětmi s ohledem na věk nezletilých žalobců d), e) a f) a jejich zranitelnost, kdy umístění dětí v detenčním zařízení není v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a měla posoudit také jejich alternativní umístění do jiného vhodného zařízení.

60. Podle § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí o zajištění cizince zpravidla vykonává v zařízení, přičemž „zařízení“ představuje legislativní zkratku podle § 18 písm. d) bod 2 zákona o pobytu cizinců, jíž je míněno zařízení pro zajištění cizinců. Slovo zpravidla v § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ovšem nelze interpretovat tak, že by správní orgán mohl zcela libovolně uvážít, kam zajištěné osoby umístí. Tomuto závěru ostatně odpovídá znění důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců, podle něž *„[i]nstitut zajištění, aplikovaný vůči cizincům, má za cíl zejména zabránit cizinci v narušování veřejného pořádku, tj. porušování zákona protiprávním jednáním trvajícím či opakovaným, maření výkonu úředních rozhodnutí a současně zabezpečit dosažitelnost cizince pro realizaci správního vyhoštění jako opatření, které má za cíl vycestování cizince, jehož pobyt na území je v rozporu se zákonem.“* Vzhledem k účelu zajištění je tedy zřejmé, že jej nelze realizovat kdekoliv, ale pouze v místě se specifickou kombinací podmínek. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č.j. 4 Azs 115/2014-37).
61. Podle § 140 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je provozovatel zařízení oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo ho má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem (dále jen „ubytovaný cizinec“). Ubytovanému cizinci poskytne stravu a další služby jako zajištěnému cizinci. Je-li ubytovaný cizinec schopen uvědomit si omezení spojená s pobytem v zařízení, přihlíží se k projevu jeho vůle. Ubytovaný cizinec může zařízení opustit, má-li zajištěnu péči jiným způsobem. Jde-li o nezletilého nebo osobu s omezenou svéprávností, může opustit zařízení jen po písemném souhlasu zákonného zástupce.
62. Žalobci, resp. žalobce c) neuvedl v řízení před správním orgánem, že by mohl svým dětem zajistit potřebnou péči mimo zařízení pro zajištění cizinců. Naopak požádal, aby byli všichni ubytováni společně s ním v zařízení pro zajištění cizinců. Vzhledem k tomu žalovaná postupovala podle § 140 zákona o pobytu cizinců a umístila nezletilé žalobce d), e) a f) společně s jejich rodiči v zařízení pro zajištění cizinců. Toto své rozhodnutí řádně zdůvodnila. Žalovaná se navíc také zabývala tím, zda je v nejlepším zájmu dětí, aby byli umístěni společně s rodinou právě v zařízení pro zajištění cizinců. V napadeném rozhodnutí uvedla, že nezletilý budou ubytováni společně se svou rodinou v části zařízení, která je určena pro pobyt rodin, případně samostatných žen. V tomto zařízení mohou děti spát či odpočívat v kteroukoliv denní dobu i mimo noční klid. Děti obdrží pětkrát denně stravu. Mohou zde využívat všechny volnočasové aktivity, na které mohou docházet se svými rodiči a k dispozici jsou i vyškolení pedagogičtí pracovníci. Dále je v zařízení smluvně zajištěn psycholog a zdravotní péče. Děti mohou v zařízení navštěvovat dětské centrum, výtvarnou dílnu, knihovnu, kinosál a další obdobná zařízení. Dále je také v zařízení přítomna lékařka v pracovních dnech.
63. Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí učinila dostatečnou úvahu, zda je ubytování právě v zařízení pro zajištění cizinců v souladu s nejlepším zájmem nezletilých žalobců d), e) a f). Žalovaná si byla vědoma, že žalobci a), b) a c) do ČR přicestovali s nezletilými dětmi, a to za situace, kdy přicházelo v úvahu jejich zajištění v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, ve kterém zákon presumuje pobyt rodiny s dětmi. Soud k tomu konstatuje, že je

obecně známou informací, kterou uvádí například veřejný ochránce práv, že se zde nacházejí oddělené prostory pro pobyt rodin. Žalovaná se také zabývala možností aplikovat mírnější opatření podle § 123b či § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy učinila úvahy, které od ní lze vyžadovat a řádně, dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnila, zda je ubytování v zařízení pro zajištění cizinců v souladu s nejlepším zájmem nezletilých žalobců, přičemž soud jejím úvahám přisvědčil. Nadto soud uvádí, že rodina, která ilegálně přicestovala společně s nezletilými žalobci d), e) a f), nemá bez dalšího oprávnění nárok, aby byla umístěna např. v pobytovém středisku pro žadatele o mezinárodní ochranu.

64. Soud dále uvádí, že podle čl. 3 úmluvy o právech dítěte musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Okruh činností týkajících se dětí je pro účely tohoto ustanovení nutno vykládat široce s tím, že budou zahrnovat nejen řízení, které se přímo týká dítěte, nýbrž také řízení, jimiž je dítě nepřímě ovlivňováno. Nutnost respektovat zájem dítěte při posuzování nezbytnosti a přiměřenosti zásahu do jeho rodinného života potvrzuje také judikatura Evropského soudu pro lidská práva [viz např. rozsudek ze dne 13. 7. 2000 ve věci Elsholz proti Německu (stížnost č. 25735/94)]. Výše uvedené ale neznamená, že správní orgán musí přijmout rozhodnutí, které bude v souladu s nejlepším zájmem dítěte. Zájem dítěte je zde sice předním hlediskem, nikoliv však jediným. Omezení osobní svobody osoby pečující o nezletilé dítě nebude zpravidla odpovídat nejlepšímu zájmu tohoto dítěte, ale bude-li splňovat kritéria čl. 8 odst. 2 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, bude možné k němu přistoupit. Ubytováním žalobce b), v zařízení pro zajištění cizinců nedošlo ke zbavení jeho osobní svobody a ani k porušení práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaná tedy v souladu s nejlepším zájmem dětí umístila žalobce d), e) a f) a jejich rodinu společně do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, které umožňuje pobyt rodin s dětmi.
65. Dále soud uvádí, že poukaz žalobců na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015 na danou věc není přílehlavý, neboť v předmětném případě správní orgán při svých úvahách vzal nezletilé dítě v potaz pouze ve vztahu k délce zajištění. Ostatní podmínky a okolnosti zajištění správním orgánem ve vztahu k nezletilému dítěti zkoumány nebyly. Naopak v nyní posuzovaném případě se žalovaná umístěním nezletilých dětí společně s jejich rodinou do zařízení pro zajištění cizinců řádně zabývala a také ho odůvodnila. K poukazu žalobců na závěry Evropského soudu pro lidská práva uvedené v žalobci poukazovaných rozhodnutích, soud uvádí, že skutkové okolnosti v nyní přezkoumávaném případě jsou výrazně odlišné od skutkových okolností v namítaných rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva, a to právě proto, že v zařízeních popisovaných v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva nebyly vytvořeny dostatečné podmínky pro pobyt dětí. Závěry vyjádřené ve zmíněných rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva proto nelze vztáhnout na nyní posuzovanou věc. ZZC Bělá-Jezová je podle všeho zařízením způsobilé k pobytu žalobců (je přizpůsobeno i pro pobyt rodin s menšími dětmi), kteří zde mají možnost využít zdravotní pomoc i služeb sociálních pracovníků, režim je poměrně volný, je zde možnost různých aktivit. Faktory stanovené ESLP [nízký věk dětí, délka zajištění dětí a (ne)způsobilost místa pro pobyt dětí (viz. rozsudek ESLP ze dne 12. července 2016 ve věci R. M. a ostatní proti Francii č. 33201/11.)] pro posouzení přípustnosti zajištění a jeho délky je třeba tedy hodnotit společně. Vzhledem k individuálním skutečnostem případu nebrání nic řídit se

ustanovením § 125 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje maximální možnou délku zajištění rodiny s nezletilými dětmi na 90 dnů.

66. K rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, č. j. 41 A 71/2016 soud uvádí, že se zabýval situací rodiny s velmi malými dětmi, přičemž tyto rodiny byly zadrženy ve vlaku, do kterého si legálně zakoupily jízdenku na rozdíl od žalobců a), b) a c), kteří vědomě zaplatili převaděči za ilegální převoz. Z tohoto jednání správní orgán usoudil na vysoké nebezpečí útěku, když i žalobce c) do protokolu potvrdil, že chtějí do Německa, ne do České republiky.
67. Soud neshledal, že by v daném konkrétním případě nebylo možné zajistit žalobce, přičemž správní orgán bral v potaz věk nezletilých dětí a jejich zranitelnost. Zajištění žalobců a), b) a c) a jejich ubytování společně s nezletilými žalobci d), e) a f) v zařízení pro zajištění cizinců ani délka zajištění, která odpovídá zákonu, není v rozporu s nejlepším zájmem dětí ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. S přihlédnutím k okolnostem případu nejsou k dispozici alternativní opatření. Vzhledem ke všem těmto okolnostem došel soud k závěru, že první okruh námitek žalobců je nedůvodný.
68. **Druhý z okruhů žalobních námitek** se vztahoval ke stanovené délce zajištění žalobců. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015-32, kterým argumentovali žalobci, lze citovat následující pasáže: *„Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.“* V rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 3 Azs 198/2016-19, však sám Nejvyšší správní soud s výše uvedenými závěry polemizoval: *„[Z rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015-32 je] zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. [...] čl. 28 Dublinského nařízení ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc.“*
69. Ze stanovení délky zajištění žalobců na 86 dnů vyplývá, že žalovaná naplnila základní požadavek, tj. nepřekročení 90 dnů zajištění rodiny s nezletilými dětmi jako maximální hranice doby trvání zajištění dle § 125 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Na lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III soud pohlíží jako na lhůty administrativní, které mají napomáhat hladkému průběhu celého procesu přemístění. Z dikce čtvrtého pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, stanovujícího lhůty k jednotlivým procesním krokům, dle soudu nelze vyvodit, že se jedná o maximální dobu

zajištění v tom smyslu, že je třeba ji takto v rozhodnutí o zajištění stanovit vždy. Naopak, jedná se o dobu, po jejímž uplynutí musí být zajištěný cizinec (automaticky) propuštěn ze zajištění pro nesplnění procedurálních podmínek, tedy o určitou motivaci správního orgánu sloužící tomu, aby správní orgán usiloval o co nejefektivnější průběh tzv. dublinského řízení. V nyní projednávané věci byla doba zajištění stanovena v rámci lhůt dle nařízení Dublin III a s ohledem na předchozí zkušenosti žalované s předáváním cizinců v obdobných případech, kdy tyto „obdobné případy“ mohou být s ohledem na předcházející části napadených rozhodnutí interpretovány jako případy cizích státních příslušníků, kteří nedisponují žádnými doklady totožnosti a kteří byli náhodně zajištěni policií při nelegálním tranzitu přes ČR, přestože v jiném státě jsou žadateli o mezinárodní ochranu. Z postupu žalované je navíc zřejmé, že nedocházelo ke zbytečnému prodloužení – již dne 28. 2. 2018 byla podle obsahu správního spisu zaslána žádost ČR o přijetí žalobců zpět.

70. Otázkou požadavku na pravidelnost (periodicitu) soudního přezkumu se v minulosti již zabývaly jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Z judikatury ESLP plyne, že záruka dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy v sobě zahrnuje i právo na pravidelný soudní přezkum důvodů trvání zbavení osobní svobody, jenž je prováděn buď automaticky, nebo je cizinci alespoň dána možnost jej iniciovat „v rozumných intervalech“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26). V právní úpravě obsažené v zákoně o pobytu cizinců je zakotveno několik „vstupních bodů“ do soudního řízení, kdy volba prostředku je pouze na dotčeném cizinci. Zajištěný cizinec může buď hned podat správní žalobu proti vydanému správnímu rozhodnutí o zajištění – lhůta k podání žaloby činí 30 dnů a soud je povinen o žalobě rozhodnout do 7 pracovních dnů od obdržení správního spisu, který si zpravidla vyžádá od správního orgánu (pro předložení správního spisu spolu s vyjádřením zákon počítá se lhůtou 5 dnů od doručení žaloby, pokud je podána prostřednictvím policejního orgánu, nebo od vyžádání soudem), nebo může takový cizinec vyčkat, až uplyne časový úsek 30 dnů upravený v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a o jeho žádosti o propuštění ze zařízení rozhodne policejní orgán, načež má otevřenu možnost bránit se opět prostřednictvím žaloby proti negativnímu rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že současná právní úprava stanovuje striktní lhůty především pro soudy, aby se předešlo situacím, kdy řízení standardně trvají po delší dobu v řádu měsíců a pravidelný soudní přezkum je tak vskutku znemožněn (k tomu srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. IV. ÚS 1020/15). Žalobci byli v napadených rozhodnutích na str. 6 řádně poučeni o možnostech obrany proti rozhodnutí o zajištění soudní cestou, včetně možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Zdejší soud rozhoduje o žalobách proti rozhodnutím o zajištění v zákonných lhůtách a i písemná vyhotovení rozsudků jsou vypravována v souladu se zákonem. Rozhodnutí o tom, že mezi pravomocným rozhodnutím o žalobě nebo o zajištění/prodloužení zajištění/nepropuštění ze zařízení a (novou) žádostí o propuštění ze zařízení musí uběhnout 30 dnů, bylo plně v kompetenci zákonodárce. Zněním zákona je soud při svém rozhodování vázán.
71. Soud neshledal s ohledem na shora uvedené skutečnosti dobu zajištění žalobců a), b) a c) nepřiměřenou ani rozpornou s právními předpisy. Soud si byl vědom, že napadená rozhodnutí žalované představovala značný zásah do práva na osobní svobodu žalobců, avšak neshledal žalobní tvrzení o tom, že doba nutná k realizaci předání je zpravidla kratší, než jak ji určila žalovaná, dostatečně argumentačně a důkazně podloženými. Obdobně nebyla podložena ani domněnka, že by žalobci nemuseli být propuštěni ze zajištění v případě uplynutí některé z dílčích lhůt dle nařízení Dublin III. Soud zde musí presumovat, že všechny správní orgány, které budou mít co do činění s dublinským

řízení v případě žalobců, budou dodržovat své povinnosti, vyplývající jim ze zákona a nařízení Dublin III, neboť je již v zájmu jich samých, aby zahájené dublinské řízení řádně proběhlo. Ze všech těchto důvodů soud nepovažoval druhý okruh žalobních námitek za důvodný.

72. **Třetí okruh žalobních námitek** spočíval na absenci posouzení realizovatelnosti předání s ohledem na stát, do kterého mají být žalobci přemístěni, a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: *„Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).
73. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylových žádostí žalobců, je Rumunsko, žalovaná dovozovala ze shody otisků prstů s jinými sadami otisků v systému EURODAC. Záznamy o vyhledávání a shodě jsou součástí spisového materiálu. Vyplynulo tak, že žalobci a), b) a c) jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Rumunsku, proto je tento stát povinen žalobce převzít na své území (viz str. 2 a 4 napadených rozhodnutí). Záznam ze systému EURODAC přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany. V rámci předběžného posouzení příslušnosti nevyvstaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.
74. Dále je pravdou, že existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba vypořádávat se s existencí systémových nedostatků azylového řízení bez ohledu na zemi, do níž má být zajištěný dle nařízení Dublin III přemístěn. Na druhé straně soud nemohl přehlédnout ani usnesení čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Asz 73/2017-17, na nějž odkazovala žalovaná ve svém vyjádření a v němž byl tento požadavek relativizován tím, že v právu EU platí zásada vzájemné důvěry členských států, jež *„umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic“* a *„ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává“*, a tím, že Soudní dvůr EU ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10 konstatoval, že *„[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“*; přičemž podle Soudního dvora EU *„na otázku, zda členský stát dodržuje základní práva, nelze pohlížet jako by se jednalo o nevyvratitelnou domněnku. Lze tedy dovodit, že se jedná o vyvratitelnou domněnku, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka nebyla vyvrácena.“*

75. Rozšířený senát dosud o položené otázce čtvrtého senátu, týkající se povinnosti správního orgánu zabývat se v každém jednotlivém případě již v řízení o zajištění cizince za účelem předání možností přemístění cizince z hlediska důvodů dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nerozhodl. Přestože se z důvodu jistoty a jednoznačnosti rozhodování jeví požadavek na výslovné vyřešení otázky existence systémových nedostatků přímo ve správním rozhodnutí o zajištění praktickým, soud zároveň nemůže předvídat vývoj judikatury, ke kterému by mohlo v nejbližší době dojít a který by byl podpořen argumentací čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu (především existencí vyvratitelné domněnky dodržování základních lidských práv členskými státy). Soud nezastírá, že by přísnější požadavky byly namístě, pokud by zemí, kam mají být žalobci, přemístěni, byla některá ze zemí, jež jsou známými „hříšnými“ dublinského azylového systému. O takový případ se nicméně v případě Rumunska nejedná. Přestože tedy v napadených rozhodnutích skutečně chybělo explicitní posouzení existence systémových nedostatků, soud námitce žalobců nepřisvědčil, neboť měl za to, že se v rozhodnutích o zajištění žalobců bylo možno spokojit s omezeným, implicitním vyhodnocením daného problému.
76. Žalobci tvrdili, že v napadených rozhodnutích chybí úsudek, na jakém základě je předání cizinců alespoň potenciálně možné, ovšem správní orgán explicitně konstatuje, že mu v době rozhodování nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníků řízení do Rumunska (srov. str. 4 napadených rozhodnutí). Z toho vyplývá, že minimálně potenciálně předání nic nebrání. Ani tento okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
77. **Čtvrtý okruh žalobních námitek** byl vázán na otázku zjištění rozhodných skutkových okolností případu žalovanou. K tomu soud zjistil, že žalobci byli v napadených rozhodnutích dostatečně individualizováni svými osobními údaji a také skutečnosti předcházející jejich zajištění byly v napadených rozhodnutích dostatečně popsány, když žalovaná uvedla, že žalobci se spolu s dalšími státními příslušníky Iráku nacházeli v nákladovém prostoru nákladního automobilu, nebyli schopni prokázat svou totožnost a ze systému EURODAC bylo zjištěno, že jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přičemž podle sdělení žalobkyně c) do protokolu o podání vysvětlení chtěli pokračovat do SRN (viz str. 2 a 3 napadených rozhodnutí). Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 2 a 3) a z obsahu spisového materiálu bylo zřejmé, že s žalobcem c) byl sepsán individuální protokol o podání vysvětlení, do nichž měl možnost sdělit veškeré skutečnosti, které považoval za podstatné. Soud nezjistil, že by individuální okolnosti případu žalobců vylučoval jejich zajištění za účelem předání do Rumunska, přičemž o tomto předání se vydává samostatné rozhodnutí, jež musí být opět řádně odůvodněno.
78. Lze uzavřít, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nařízením Dublin III, své závěry o nezbytnosti zajištění žalobců na stanovenou dobu řádně odůvodnila a z jejích rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho vycházela, jakými úvahami se řídila a k jakým závěrům na tomto základě dospěla. Rozhodnutí žalované netrpěla i nepřezkoumatelností.
79. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
80. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné

náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. března 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně